

[Johs. Christiansen.]

naturligvis takker for den velvilje, ministeren lod komme til orde overfor den opfordring, jeg rettede til ham. For mig at se er det nu nok rimeligst at antage, at alle de spørgsmål, som kommer frem i forbindelse med en generel revision af denne lovgivning, ville kunne få deres rette behandling i en kommission; måske ville det også nok være den mest betryggende fremgangsmåde. Men jeg vil straks føje til, at naturligvis er det ikke afgørende, under hvilken form ministeren når frem til at fremsætte et lovforslag om en generel revision af loven. Jeg forstod på ministeren, at han har viljen til at lægge kræfterne i på en sådan måde, at lovforslag vil kunne fremsættes i næste folketingsår, uanset om man vælger kommissionsvejen eller ikke. Det takker jeg ministeren for og vil gerne fastholde ham på tilsagnet, således at forstå, at hvis ministeren mener, vil skal opgive kommissionsvejen, har han den fornødne mulighed for at kunne få sit forslag færdigt, sådan at vi får god tid til at behandle det i det kommende folketingsår. Jeg vil gerne høre ministerens bekræftelse på, at jeg ikke har taget fejl på dette punkt.

Holger Larsen: Jeg skal ikke trække diskussionen i langdrag, men foranlediget af det ærede medlem hr. Kroghs indlæg her i sidste omgang vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning. Det ærede medlem hr. Krogh var inde på, at appelinstansen i sin sammensætning ikke skulle have slagside. Man fik indtryk af, at det ærede medlem ligesom forestillede sig, at nogle personer skulle sidde og stemme om menneskeskæbner. Sådan er det jo ikke, og sådan er det heller ikke tænkt. Man kan naturligvis ikke sidde og ræfle om menneskeskæbner eller om, hvorvidt en person skal have tildelt invaliderente eller ej. Det ærede medlem talte om sagkundskaben og gav stadig udtryk for den opfattelse, at læger og jurister i dette tilfælde er sagkundskaben.

Heroverfor vil jeg gerne gøre opmærksom på, hvad også den højtærede socialminister var inde på i sit svar, at man jo i loven har en bestemt formulering for, hvornår en mands arbejdsevne er så stærkt nedsat, at invaliditet må betragtes som indtruffet. Men dér skal man også tage hensyn

til arbejdsmarkedet, til den indsats, den enkelte kan gøre. Det kan godt foreligge sådan, at fordi en person har mistet en arm eller den er blevet vissen, kan han i og for sig godt være så arbejdsduelig, at han ikke er berettiget til invaliderente. Men så er spørgsmålet, om han i det hele taget kan komme ind på arbejdsmarkedet, og hvad det arbejdsmæssige problem angår, må jeg i alt fald sige, at her repræsenteres sagkundskaben netop af arbejdsgiver- og arbejderrepræsentanter, som ved, hvordan forholdene ligger på arbejdsmarkedet. Derfor repræsenterer de i dette tilfælde, ved bedømmelse af invaliditet, en lige så stor sagkundskab som læger og jurister.

Socialministeren (Strøm): Det ærede medlem hr. Krogh må ikke forstå min oplysning om, at der er ca. 4 000 sager, som eventuelt kan indankes for appelinstansen, som om jeg havde den opfattelse, at de allesammen vil blive indanket eller skal indankes. Jeg nævnte det kun, fordi det ærede medlem hr. Søren Olesen spurgte mig, hvor mange sager der eventuelt kunne blive tale om. Det tal, jeg har opgivet, tror jeg må stå til troende. Men det er jo rigtigt, at hvis man har en ulykkesforsikrings sag, er det først direktoratet for ulykkesforsikringen, der afgør den, og når det har afgjort sagen og afgørelsen ikke er tilfredsstillende for den pågældende, kan den indankes for ulykkesforsikringsrådet, og i visse tilfælde kan den gå videre til socialministeriet. Indenfor alle andre områder i den sociale lovgivning er det ligeledes sådan undtagen med hensyn til invalideforsikringsrettens kendelser, og på alle øvrige områder er der tale om domstolene.

Jeg tror dog ikke, at det ærede medlem har noget imod, efter hvad jeg forstod, at man får et ankenævn. Det, som jeg forstod det ærede medlem var betænkelig ved, var sammensætningen af dette nævn. Dette spørgsmål har jeg erklæret mig villig til at drøfte, men jeg har samtidig sagt, at jeg vil nødig have, at netop arbejderne og arbejdsgebernes og invalidernes repræsentanter skulle gå ud af ankenævnet, fordi de efter min mening har en sagkundskab på disse felter, som man også må tage med i betragtning, også når man ser på den paragraf i loven, hvorefter der er tale om, at mange, mange ting skal tages med i over-